

Áldozat vagy hős?

[Olvasom](#), hogy Húsvétot sokan azért nem értik, sőt nem is hiszik, mert értelmetlennek tartják az áldozatot. Azt, amivel ki lehet, ki kellene engesztelni Istent. Mert milyen isten, aki haragszik, akit ki kell engesztelni, aki az élőlény

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

1 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/aldozat-vagy-hos/> internetes címről származik. A cikket 2020-07-10 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

vérét-életét követeli, hogy lenyugodjék?

Hogy a képnél

maradjunk, ez a mentalitás „*több sebből*

is vérzik”. Először is azért, mert amióta vallás van a földön, mindenütt

megtalálható az áldozatbemutatás, hogy a földi halandó elnyerje a

természetfeletti istenség kegyeit. Akár azért, hogy a természeti

katasztrófáktól megmeneküljön, akár azért is, hogy bűneiért kiengesztelje az

istenséget. Ebben már az is benne van, hogy az ember a természetfelettre

nyitott, erkölcsi lény. Tudja, hogy áldozat nélkül nem tudja a rosszat

jóvátenni. A bűn árát ki kell fizetni. Vagyis van egészséges büntudata.

Beismeri, hogy teremtmény, nem tehet meg büntetlenül, amit akar. Akkor átlépett

egy határt. Túl messzi ment önkényesen használt szabadságával. Tudja, hogy, ha

rosszat tesz, megszegi a törvényt, megbántja a másikat, magára haragítja az

istenséget. Tisztában van azzal, hogy a bűnnel beadósodik, tartozik Istennek.

Ez az adósság magától nem múlik el. Innen érthető az ószövetségi áldozatok

értelme is. A legmagasztosabb és legértékesebb élőlény pedig az ember. Ezért

voltak

a történelemben áldozati alanyok az emberek is egy magasabb cél érdekében, ha

a

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

2 / 7 oldal | © Katolikus.ma

közösség úgy döntött. Ilyen esetben nem gyilkosságról, bosszúról volt szó, hanem arról, hogy az ember a lehető legértékesebbet áldozta fel, hogy harmóniába kerüljön a természetfeletttel, ezzel mintegy újra beállt az egyensúly égiek és földiek között.

De azért is hamis

a kezdő állítás, mert áldozatot adni, feláldozni mi is szoktunk, amikor hasznos célokat látunk magunk előtt, amiért érdemes. Feláldozzuk szabadidőnket, pénzünket, nyugalmunkat, testi-szellemi erőnket a másikért, egy szeretetkapcsolatért, vagy azért, mert úgy érezzük, még több jót kapunk érte cserébe. Mekkora áldozatot képesek meghozni szülők gyermekeikért, emberek a szenvedélyeik, hobbijaik oltárán, sportolók, színészek karrierjük érdekében, üzleti vállalkozók a nagyobb haszon reményében, vagy emberek egy összefogás keretében is, amikor valakiken segíteni kell. Tehát igenis tudjuk mi az áldozat: önként, szabadon, szeretetből felajánlunk valamit magunkból, vagy épp magunkat egy ügyért, egy eszméért, egy jó cél érdekében.

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

3 / 7 oldal | © Katolikus.ma

És itt jön a

harmadik szempont, ahogyan az áldozatot tévesen leegyszerűsítjük: áldozni annyi, mint áldozattá válni. Vagyis értelmetlen. Legtöbbször azt hisszük, ez valamiféle embertelen ostobaság. Én húzzam a rövidebbjét, mások meg irányítsanak,

kihasználjanak. Ha magamra vállalom az áldozat-szerepet, akkor mások uralkodni fognak rajtam, kihasználnak, lenyomnak, földbe tipornak, megaláznak, visszaélnék bizalmammal, megszűnik önállóságom. Tehát én nem tehetek semmit, ami velem történik, csak elszenvedem, azt csak rám erőltetik, hiábavaló minden erőfeszítés. Mai szóhasználat, engem csak úgy „beáldoztak”, mint csatárt a védő helyett, hogy ne veszítsük el a meccset.

Nem is érdemes

áldozattá válni, hisz nyújtom a kezemet, s a karom kell nekik. Miért lennék én balek? Miért engedném, hogy rám sózzanak minden terhet, feladatot? Csak azért, hogy enyém legyen minden felelősség, rajtam csattanjon az ostor? Ez egy hálátlan szerep, ez egy vesztes sors, nem kifizetődő. Ugye, hogy nem éri meg?

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

4 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Van azonban, aki egyenesen már élvezi is ezt a szerepet, kényelmesen „*elvan*” benne, mert így van alibije, hogy folyton sajnáltassa magát. És hárít. Mindig más az oka, más a felelős, ő nem. Sokan még pszichológiai biztatást is kapnak, hogy a nehéz gyerekkor után végre vegyék saját kezükbe sorsukat, nőjjenek ki az áldozatszerepből. Legyenek inkább hősök, és így ők irányíthatják az életüket. Áldozattá válni nemcsak hogy pocsek élmény, de nincs semmi haszna, - [mondják](#). Amúgy sincs a szenvedésnek semmi értelme, miért hagynánk, hogy ránk kényszerítse valaki, s így derékba törje karrierünket.

Ugyanakkor

szeretjük a természetet, - ezért nem vágjuk ki az élő fát Karácsonykor -, és szeretjük az állatokat, minek levágni az élő, ártatlan bárányt húsvétkor, inkább legyünk vegánok. Nem fordított áldozat ez is? Miközben nem akarunk a pusztítás cinkosai lenni, nem akarunk a mindent felfaló, felélő kapzsiság áldozataivá válni, aközben éltetjük ezt a valós és virtuális rendszert. Tápláljuk és ellátjuk munícióval.

Áldozatai lettünk

az áligazságoknak, a világméretű önámításnak, az intézményesített

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

5 / 7 oldal | © Katolikus.ma

manipulációknak, a politika, a gazdaság vagy a média nyomására. Hiszen jó dolog, hogy tudatosult bennünk a teremtett világ iránti felelősségünk, féltjük a drága életünket, de, hogy feláldozzuk, odaadjuk, elkötelezzük életünket? Ugyan már!

Jézus Krisztus keresztáldozata teljesen új megvilágításba helyezi az áldozat mindenféle értelmezését. Ő nem sodródott az eseményekkel, mintha feladta volna, vagy más megoldás, kiút nem kínálkozott volna a megváltásra. Az ő világmegváltó keresztáldozata azért múlja felül minden egyéb áldozatét, mert ő saját testében, emberi pszichéjében és szabad akaratában, a kivégzés körülményeit, a hamis pert, a hazug vádakot és rágalmakat, sőt magát az egész keresztalált odaadta Istennek, az Atyának. Így az teljesen átértékelődött, átminősült megváltó, érdemszerző, megigazulást adó aktussá. Nem saját magát kereste, nem a saját akaratát akarta érvényesíteni, nem a jogaiért harcolt, és nem is az áldozat szerepében tetszelgett, hanem rábízta magát teljesen Istenre, az Atyára. Így megváltó keresztalála valódi hálaadássá, kiengeszteléssé, eukarisztiává lett minden idők emberének.

S ha arra gondolunk,

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

6 / 7 oldal | © Katolikus.ma

hogy posztmodern emberünk ún. jogszerű büntetéséért is hányszor fizetne inkább pénzt, amolyan kaúciót, hogy megússza tettei következményeit, - mennyivel magasztosabb és döbbenetesebb keresztény hitünk tartalma és titka: egy (Krisztus)

meghalt mindenkiért, hogy mindenkinek örök élete legyen.

És feltámadva legyőzte a halált is.

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mindaz, aki benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3,16)

**Ezt a hittitkot csak alázattal és megrendülve,
örömmel és hálával ünnepelhetjük.**

Szerző: Sebestyén Péter (2019-04-23)

7 / 7 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/aldozat-vagy-hos/> internetes címről származik. A cikket 2020-07-10 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!